

7.

Izvotlil sem stržen njegovega
 glasu
 ki je prihajal
 iz velikega
 vranega
 telesa
 kakor zamolkel krik izžganega
 grla

8.

Pustil sem ga v vrtu
 nad prividno
 planoto
 Nemiren se je sprehajal ob robovih
 odprtega
 drevja

Pregibanje njegovih
 nog
 preko razvešene
 pokrajine
 je bilo podobno
 govorici
 kovinskih
 ptic

onkraj sadovnjakov

Na razbiti jasi
 mladega
 jutra
 je tešil žejo
 svojega odprtega
 grla

Žrtvoval je suhe studence svojega strahu in se ni vračal

med prašne
 črede
 z nemirnimi
 zenicami
 In hropečimi grli

Veter je na njegovih
 prsih
 puščal žametne plodove razklanega
 drevja

9.

Jeklena tetiva njegovih
 kopit
 je oskrunjala
 površino zemlje

In na poti
 najinega
 srečanja
 je rasla
 jata prestreljenih podob
 avgustovskega

sonca

10.

Zmamila ga bo reka ki teče
 vzdolž
 sadovnjakov

In predajal se ji bo
 z radostjo
 morskih
 galebov

Njegovo telo bo odnašalo s seboj
 prošnje
 pregnanih
 jezdecev

Na okrvavljenem hrbtu
 upognjenega trsja
 bodo jezdili
 odsevi
 mladega jutra

In zreli plodovi
 velikega nemirnega
 vranca
 bodo odžejali